

СЛАДКОДУМКО

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Първата нощъ въ село неспокойно мина. Котакътъ одраска стопанчето Гина. То викна да плаче — събра се махлата. Козелътъ въ обора отвори вратата, излѣзе на двора, ведрото събори и съ малкото теле почна да се бори. Кучето на баба, сплашено въ борбата, цѣла нощъ трепера и скимтѣше жално. А баба крещѣше насънъ непрестанно: „Биволитѣ, Боже!... Оле, Патилане!... Обръщай колата! Не ща да дивѣя тука по селата!...“

Ала щомъ се съмна, драги ми Смѣхурко, по медъ и по масло всичкото си тръгна.

Баба Цоцолана въ зори още стана, сбута ме и рече:

— Ставай, Патилане! Отъ днеска нататъкъ козаръ ще си вече! Изкарай козела съ селскитѣ козари. Но очи отваряй! Да се не разправамъ съ глоби и пждари!

Зарадвахъ се много. Цѣлъ день ще играя съ весели козари! Ще екнатъ отъ пѣсни гори и чукари! Дружина ще водя отъ отборъ юнаци, съ дрѣнови криваци, съ кривнати калпаци!